

forhindret, at de, der have Mindre, fik Noget. Jeg gjentager, at jeg er overbevist om, at vi ialtsald som Regel nu vilde faae det Svær af disse: Ja, naar Et af Lo skal være, lad da heller dem, som trænge mere end vi, faae dette Tillæg, end at vi Allesammen paa Grund af Striden i Næsteden Intet faae. Vilde man acceptere denne Betragtning, var det mit Ønske, at dette Lovforslag kunde gaa igjennem uden Udvalg, saa at man stillede Forslag til anden Behandling om at give det den Skikkelse, Folkethinget vedtog, sidst, og da sendte det videre.

Tauber: Det vil maaske erindres, at jeg tilligemed Flere i forrige Samling stod paa det Standpunkt, at det ikke vilde være rigtigt at indføre en Lov om særligt Tillæg til Embedsmændene, eller til en Del af dem, fordi man derved vilde skade Behandlingen af Lønningslovene; man vilde paa en Maade binde Hænderne paa sig med Hensyn dertil. Nu har imidlertid Folkethinget i Slutningen af forrige Samling erklæret sig for den Ordning, som blev omtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og jeg for mit Vedkommende stiller mig i Grundfættningen paa samme Standpunkt med Hensyn til Lønningsstillæget og Lønningslovene i det Hele, som jeg antager, at Folkethinget ved sin Afstemning dels over Lønningsstillægsloven dels over Lovens Lønningslov har stillet sig paa i forrige Samling. Idet jeg tillader mig at forudsætte denne almindelige Bemærkning, vil jeg med Hensyn til det her foreliggende Forslag tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Stillingen nu er meget forskjellig fra, hvad den var i forrige Samling. Da befandt vi os ved St. Hansdags Tid, der var neppe gaet et Fjerdingaar af Finantsaaret, og der var Tale om, hvorvidt Embedsmændene i det Hele eller den paagjældende Del af dem skulde vente i $\frac{3}{4}$ Aar længere, inden de kunde faae noget Lønningsstillæg. Nu staa vi henimod Slutningen af Finantsaaret, og Loven om dette Æmne vil nu ikke ret vel kunne udkomme eller træde i Kraft før allertidligst til Næstaar og det endda kun under den Forudsættning, som jeg ikke veed, om man har Grund til at anse for rimelig, nemlig den, at der skulde kunne opnaas Overenskomst mellem Regjeringens Standpunkt og det Standpunkt, Folkethinget stillede sig paa i forrige Samling. Dersom dette skete, kunde det ventes, at Loven kunde udkomme til Næstaar, og at altsaa de Paagjældende kunde faae et Lønningsstillæg i den Tid, som er tilbage af Finantsaaret, eller kunde faae den Del af Lønningsstillæget, som vil tilfalde dem for de første 9 Maaneder, udbetalt allerede til Næstaar, men dersom denne Forudsættning ikke skulde fastsættelse, vilde det kunne gaa henimod den 1ste Februar eller 1ste Mars eller meget nær mod

Finantsaarets Slutning, inden det overhovedet kunde ske. Under alle Omstændigheder gjør det en Forskjel og giver os noget friere Hænder, som det forekommer mig, med Hensyn til hvorledes vi ville behandle denne Sag. Dersom Tidspunkterne vare de samme som de vare ved Slutningen af forrige Samling, altsaa ved St. Hansdags Tid, maatte Folkethinget ganske afgjort stille sig paa det Standpunkt, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har anbefalet. Nu derimod tror jeg, at vi kunne være istand til at tage Sagen noget mere almindeligt i Betragtning eftersom det ikke vil have nogen saa afgjørende Betydning for de Paagjældende, om de faae det Lønningsstillæg, man ønsker at give dem, et Par Maaneder før eller senere. Der er desuden en anden Forskjel tilstede mellem forrige Samling og nu. I forrige Samling vidste man paa det Tidspunkt, da denne Lønningslov var under Behandling i Folkethinget, at alle eller saagodt som alle Lønningslovene ikke vilde udkomme i den paagjældende Samling. Jeg tillader mig at antage, at den overveiede Del af Lønningslovene, ialtsald de Lønningslove, som have været forelagte i forrige Samling, ville kunne tilendebringes i denne Samling, og hvis jeg, skjøndt det ikke ligger umiddelbart for, maa udtale mig lidt nærmere deroim, tør jeg maaske bemærke, at Lønningslovenes Behandling i forrige Samling medførte en ikke ringe Vanskelighed, fordi det gjaldt om først at faae de modstaaende Grundfættninger og Principer uddebatterede og klarede. Dette forsinkede Lønningslovenes Behandling fra Udvalgets Side, og fra Regjeringens Side blev, hvad der ogsaa i forrige Samling blev bemærket, Lønningslovenes Behandling forsinket derved, at Regjeringen ikke havde meddelt samme med Forelæggelsen saadanne Oversigter, som kunde lette Udvalgets Arbejde. Saadanne Oversigter ere nu senere komne og have foreligget saavel for Udvalgsmedlemmerne som for hele Thinget, og derfor falder ogsaa denne Anke nu bort. Naar nu Lønningslovene, som jeg antager, blive henvisne til et Udvalg, vil det Udvalg, forsaavidt det kommer til at bestaa af ganske eller væsentligt de samme Medlemmer som ifjor, have den dobbelte Fordel, at det har det Materiale fra Regjeringens Haand, som det savnede, da det begyndte paa sit Arbejde ifjor, og at dets Medlemmer selv indbyrdes have klaret Grundfættningerne med hverandre, saaledes at de kunne gaa let hen derover og kunne gaa umiddelbart til de enkelte Loves Behandling. Disse to Momenter gjøre, at jeg for mit Vedkommende nærer en Forventning om, at et Lønningsudvalg vil i en forholdsvis — jeg siger forholdsvis kort Tid — kunne tilendebringe Lønningslovenes Behandling iaar. Jeg tror, at det nu fra alle Sider maa betragtes som det Principrigtigste, at de Lønningsforsættelse, som bleve bestemte i de enkelte Lønnings-